

Ayıkla Princin Taşını

– çitlembik · 31 Ekim 2025

AYIKLA PRİNCİN TAŞINI

29 Ekim 2025

Bol kahkahalı sohbetimiz Nurettin abi ve Semra komşuyla devam ederken telefonum çaldı. Karşı taraftaki sevgili Madam Suzinak'tı. "Eğer uygunsan, bu güneşli havayı bizim çılgın kızlar grubuyla değerlendirelim," dedi. Tabii ki bahsetmemiştim daha önce güncem; Leydi Em'le kardeştir Madam Suzinak. "Hay hay, ben varım," dedim kendisine.

Zaten komşularıyla başladığım bu güzel Cumhuriyet gününün, sevdiğim dostlarla devam edecek olması içimi içime sığdırmadı doğrusu.

Şehrin merkezindeki tarihi caminin etrafı cıvıl cıvıldı.

Asırlık çınarların gölgesi, güneşin yakıcılığını yumuşatıyor, dalların arasından süzülen ışık huzmeleri yerde uçuşan güvercinlerin kanatlarına düşüyordu.

Bir yandan simitçilerin tiz sesinin eksikliğini duyumsuyordum, bir yandan da bardaklara dolan çay ve sahleple kokusu karışıyordu havaya.

Güneşli taraflar yazı aratmıyor, ama gölgeye bir adım attığında serinlik tenini ısıırıyordu.

Bu arada Semra Hanım'la Nurettin abinin anlattıkları yaşanmış hikâyelere de zaman zaman yer vereceğim...

Mesela İstanbul'daki başparmağı kesik kabadayı akrabasından, Şeyh Şamil'in nasıl kabadayı olmayı seçtiğinden ve Romanların yaşamlarına paldır küldür girişinden...

O arada Ayşe'yle telefonlaştık, bir süre sonra yanımızdaydı.

"Kızzz," dedi her zamanki muzip tavrıyla, "sen Atik Sahil hocanın ayağındaki nasırı nereden biliyorsun?"

İşte o anda iç sesim devreye girdi:

"Ayıkla pirincin taşını!"

Komşularım müsaade isteyip kalkarken yavaş yavaş toplandı bizim grup.

Bu sefer aynı mekânda, güneşin vurduğu bir başka masadaydık.

Hafize'ye döndüm:

"Süleyman Efendi'nin nasırından etkilendim," dedim gülerek.

"Orhan Veli'yi yâd ederek... Hem kalem benim elimde, edebiyatçının işi bu!"

Bir sessizlik oldu; çaydan yükselen buhar yüzlerimize ince ince değdi.

Aklıma Orhan Veli'nin dizeleri geldi, içimden tekrarladım:

> "Hiçbir şeyden çekmedi dünyada,
Nasırdan çektiği kadar;
Hatta çirkin yaratıldığından bile
O kadar müteessir değildi."

Sonra Hafize'ye dönüp gülümsedim:

"Bak işte, bir nasır bile edebiyata ilham olur;

Edebiyatçının farkı da budur."

Madam Suzinak hemen söze karıştı:

"Ah, Atik hocamın ayakkabıları çok şıktı doğrusu!"

Hemen atıldım:

"İnan ki fark etmemişim," dedim.

"Engin anımı okurken beni uyardı;

siyah ve beyaz renklerdeki stiletto ayakkabısının ne kadar güzel olduğunu."

Bazen ben de ayrıntıları kaçıırıyordum elbette.

Ama iç sesim hemen devreye girdi:

> “Seni tamamlayan bir kocan var, o görür senin görmediğini.”

“Yaa öyle...” dedim içimden,
“ama onunla iteleşmeden de edemiyorum ki!
Ben düşman değilim ki ayağa bakayım!”

Masanın etrafında kahkahalar yükseldi.
Sahlep bardaklarından buhar değil, sanki neşe yükseliyordu.
Belki de birbirimize takıla takıla yaşamanın özgürlüğüydü,
Cumhuriyet’in en tatlı yanı.

H. Çiğdem Deniz